

Пиеръ Лоти.

Тото-Санъ и Кака-Санъ

Тото-Санъ и Кака-Санъ бѣха мжжъ и жена. Тѣ бѣха стари, много стари и всички ги познаваха толкова отъ отдавна, че дори и най-старитѣ отъ жителитѣ на града Нагасаки не ги помнѣха като млади. Прехранваха се съ милостиня. Ослѣпѣлиятъ на старостъ Тото-Санъ возѣше въ малка количка парализираната Кака-Санъ. Нѣкога тѣхнитѣ имена бѣха Хато-Санъ и Уте-Санъ (господинъ Гължбъ и госпожа Слива), но то бѣ тѣй отдавна, че никой не помнѣше вече истинскитѣ имъ имена.

На японския детски езикъ тия думи значатъ: „тате“ и „мама“. Наричаха ги види се тѣй, поради преклонната имъ възраст, като прибавяха частицата Санъ, която въ тая страна, прочута по необикновената си вежливостъ, е равна на „господинъ“ или „госпожа“ (господинъ тате, госпожа мама).

Начинътъ, по който изпросваха милостиня, бѣше скроменъ и пълненъ съ достоинство: тѣ никога не дотѣгаха на минувачитѣ съ говорене или съзливими молби, но мълчешката протягаха ржце, — горкитѣ устарѣли, треперящи ржце, покрити съ сбръчкана, като на мумия кожа. Поднасяха имъ обикновено: оризъ, рибени глави, кжсове закоравѣлъ хлѣбъ или остатъци отъ нѣкаква чорба.

Малка и безъ това, каквито сж всички японци, Кака-Санъ изглеждаше още по-мъничка въ ко-